

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zastoupený Mgr. Ing. Martinem Říčkou, advokátem se sídlem Vídeňská 23/25, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti: **I. Ing. J. V.**, zastoupený JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha, **II. S. H.**, **III. Mgr. M. P.**, **IV. MUDr. I. P.**, **V. Město Hodonín**, se sídlem Masarykovo náměstí 53/1, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2014, č.j. 42181/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2014, č.j. JMK 42181/2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Hodoníně, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 3. 2. 2014, sp. zn. MUHO 20654/2013 OSÚ, kterým byla podle § 129 odst. 2 a 3 ve spojení s § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavba „Stavební úpravy objektu bydlení č.p. „X“ (tř. Dukelských hrdinů, Hodonín)“ na pozemku p. č. „X“ v katastrálním území Hodonín.

I. Podstata věci

Řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno poté, co stavebník (osoba zúčastněná na řízení I.) v návaznosti na zahájení řízení o odstranění stavby „Stavební úpravy objektu bydlení č.p. „X“ (tř. Dukelských hrdinů, Hodonín)“, která byla prováděna bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, podal žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad vydal dodatečné povolení stavby, stanovil v jeho rámci podmínky pro provedení stavby a vypořádal se s námitkami účastníků řízení, které byly vzneseny při ústním jednání dne 29. 10. 2013. Proti dodatečnému povolení stavby podal žalobce coby sousedící vlastník odvolání, v němž namítal, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 500/2014 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a stavebníkovi tak vznikl neoprávněný prospěch. Dále poukazoval na liknavost postupu stavebního úřadu a účelovost jednání stavebníka. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, neboť dospěl k závěru, že žádost o dodatečné povolení stavby byla ze strany stavebního úřadu dostatečně posouzena a že stavebník splnil všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo dodatečné povolení stavby vydáno.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že správní orgány porušily základní zásady správního řízení a nedostatečně se vypořádaly se všemi skutkovými okolnostmi, které v řízení vyšly najevo.

Žalovaný se dále dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, což má za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Konkrétně žalobce namítal, že požadavky na proslunění musí splňovat parametry ČSN 734301 a ČSN 730580, přičemž žalovaný v reakci na tuto odvolací námitku pouze odkázal na studii denního osvětlení vydanou v rámci jiného správního řízení. Dále žalobce vznesl námitku snížení pohody bydlení z důvodu vybudování nových balkónů a teras, které budou umožňovat imise hlukem a pohledem a dále narušovat dosavadní soukromí uživatelů ostatních budov. Žalovaný tuto námitku neposoudil v rámci širšího kontextu, zejména s ohledem na to, že stavba se nachází v okrajové části města Hodonín v souvislé zástavbě rodinných domků, přičemž podle žalobce nebude možné stavbu po její dokončení považovat za rodinný dům. Její umístění v zástavbě rodinných domů bude proto neestetické a zároveň bude způsobilé snížit hodnotu okolních nemovitostí, neboť vlastníci okolních nemovitostí upřednostnili bydlení mimo centrum města s vyšší

mírou soukromí. Žalobce dále dodal, že provedení stavebních úprav bude znamenat i zvýšení emisí pachových, kvůli grilování, a zvýšený pohyb osob bezprostředním okolí. To vše bude mít vliv na ztrátu soukromí a narušení pohody bydlení.

Žalobce dále uvádí, že stavebník záměrně zkreslil a nesprávně popsal budoucí stav nemovitosti. Stavba je sice prezentována jako rodinný dům, avšak nestandardní dispozice jednoho z bytů napovídají tomu, že byt bude do budoucna rozdělen, čímž dojde ke ztrátě charakteru rodinného domu, který může mít nejvýše tři samostatné byty. Tuto námitku žalovaný dostatečně nevypořádal.

Žalovaný a stavební úřad dále podle žalobce rezignovali na aplikaci základních principů územního plánování, když pouze konstatovali, že záměr stavebníka je v souladu s územně plánovací dokumentací, a to pouze na základě prohlášení stavebníka a projektanta, že výsledkem provedených úprav bude rodinný dům. Nezabývali se možným výsledkem stavebních prací, kdy dokončená stavba nebude mít charakter rodinného domu a nebude tak v souladu s územním plánem, který pro danou plochu stanoví regulativ bydlení v rodinných domech. Žalobce namítá také účelovost jednání stavebníka, neboť podle něj zneužil liknavého postupu stavebního úřadu, který prováděl kontrolní prohlídky se značným zpožděním, a postavil tak stavební úřad „před hotovou věc“, kdy byl pak stavební úřad nucen dodatečně povolení stavby vydat.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný uvádí, že se v daném případě jedná o stavbu umístěnou v lokalitě řadových domů, kde je soukromí omezeno již za stávajícího stavu. Stavba má charakter rodinného domu, v němž nebude umístěn žádný provoz, který by mohl pohodu bydlení narušovat. Stavbou tak nedojde k podstatné změně poměrů v dané lokalitě. K argumentaci žalobce ohledně parametrů rodinného domu, kdy se žalobci zdají být rozměry jednoho z bytů nestandardní, žalovaný zdůrazňuje, že přesné vymezení velikosti bytů není nikde stanoveno. Podle žalovaného nelze předjímat, že stavba bude užívána k jinému účelu, než který byl povolen. Žalovaný dále nepovažuje za důvodné tvrzení žalobce, že výsledkem stavební činnosti bude bytový dům, nikoli rodinný. Stavební úřad je vázán žádostí stavebníka, přičemž předmětem zkoumání stavebním úřadem v tomto typu řízení není to, zda bude stavba užívána k účelu, ke kterému byla povolena.

K námitce liknavosti žalovaný uvádí, že činnost stavebníka byla náležitě sledována ještě před samotným zahájením řízení o odstranění stavby, přičemž byly provedeny celkem dvě kontroly. Následné zahájení řízení o dodatečném povolení

stavby žalovaný nepovažuje za jednodušší procesní postup než standardní stavební řízení.

Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. I on setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Shrnutí procesního stanoviska osoby zúčastněné na řízení I.

Osoba zúčastněná na řízení I. (dále též „stavebník“) považuje žalobcovu argumentaci za lichou a žalobu za nedůvodnou. Protože se podle stavebníka neměnily dispozice stavby, považuje za zcela správné, že stavební úřad pouze odkázal na studii denního osvětlení pocházející z jiného stavebního řízení. Namítá-li žalobce nedostatečnou specifikaci studie denního osvětlení, tak tato studie je součástí správního spisu k budově, a žalobce měl proto možnost se s ní seznámit.

Pokud žalobce argumentuje ztrátou soukromí na základě imisí pohledem, je potřebné, aby uvedl, v čem se podstatně změní stav budoucí od stavu současného. Námitka vyšší fluktuace lidí v okolí domu je pouhou ničím nepodloženou spekulací. K nově zbudovaným balkónům stavebník uvádí, že žádný z nich neumožňuje přímý výhled do nemovitosti žalobce. Z důvodů výše uvedených proto stavebník uzavírá, že předmětná stavba se nedotkne práv žalobce nad míru přiměřenou poměrům v obdobném typu zástavby a dále nedojde podstatným způsobem ke změně stávajícího stavu, neboť stavba sloužila k bydlení i dříve.

K námitce nesouladu stavebních prací s územně plánovací dokumentací stavebník zdůrazňuje, že nemůže využívat dům v rozporu s územně plánovací dokumentací, pokud jeho využití odpovídá historickému stavu. Nestandardní rozměry bytu ještě nenapovídají obcházení zákona ze strany stavebníka. Projekt stavby je zcela v souladu s územně plánovací dokumentací, přičemž stavebník jakožto majitel domu nemůže být omezován v dispozici se svým majetkem na základě nepodložených spekulací směřujících k možnému budoucímu užívání stavby. Stavebník pouze rekonstruuje budovu, která vždy sloužila k bydlení.

V. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu, přičemž vycházel jednak z obsahu odvolání, a dále přezkoumal i soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, zejména s § 111 a § 129 odst. 3 stavebního zákona. Žalobce v odvolání namítal, že pracovník stavebního úřadu věc vůbec neprošetřoval, že zkušený stavebník se promyšleně a účelově vyhnul proceduře standardního stavebního povolení a že stavební úřad dal svou liknavostí nebezpečný návod k tomu, jak obcházet stavební zákon. Žalovaný tuto argumentaci důrazně odmítl s tím, že zrekapituloval postup stavebního úřadu v dané věci, včetně zjištění ze dvou kontrolních prohlídek, a v postupu stavebního úřadu žádné pochybení neshledal. Podle žalovaného pak stavební úřad žádost stavebníka řádně projednal v řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, přičemž posoudil soulad stavby s obecnými požadavky na výstavbu, chráněnými veřejnými zájmy a se záměry územního plánování. Žalovaný zdůraznil, že stavba je umístěna v zastavěném území, na ploše bydlení v rodinných domech; záměr stavebníka - stavební úprava stávajícího objektu na rodinný dům se třemi bytovými jednotkami - je tedy v souladu s územně plánovací dokumentací. Uvedeným záměrem se původní stavba nebude navyšovat ani půdorysně rozšiřovat. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak obsahuje argumentaci, která je dostatečnou odpovědí i na odvolací námitku žalobce. Žalovaný se tak vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami, které však neobsahovaly ani námitku zastínění a ani námitku snížení pohody bydlení či námitku rozporu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací. Odvolání žalobce podle obsahu představovalo spíše stížnost na nesprávný a liknavý postup stavebního úřadu, v němž žalobce spatřoval i možné zneužití pravomocí úřední osoby. Žalobce v něm dále upozorňoval na možné spáchání správního deliktu stavebníkem, což jsou ovšem otázky s meritem řízení ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního úřadu nesouvisející. Není proto důvodná námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť odpovídá požadavkům kladeným na obsah správního rozhodnutí v tom směru, aby bylo z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí a řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona. Při vydání dodatečného stavebního povolení ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad postupuje podle § 111 až 115 tohoto zákona; ve smyslu § 115 odst. 1 stavebního zákona pak ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. Není tak především důvodná námitka žalobce, že se stavebník

vyhnul posuzování splnění podmínek stavebně-právních předpisů, jako by tomu bylo v případě řízení o stavebním povolení. Ve vztahu k dodatečnému povolení stavby soud zdůrazňuje, že podle konstrukce § 129 odst. 2 stavebního zákona má být stavba postavená bez stavebního povolení zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že takový postup je zcela logický a oprávněný, neboť účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení zásadní vady, kterou je ignorance stavebního zákona stavebníkem, a to jedině za předpokladu, není-li dodatečně povolená stavba v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem a územně plánovací dokumentací. Nelze se proto domnívat, že by řízení o dodatečném povolení stavby znamenalo zlehčení oproti „klasickému“ řízení o vydání stavebního povolení.

Dodatečně povolit lze tedy pouze stavbu, která mimo jiné není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu a územně plánovací dokumentací (§ 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona); dodržení obecných požadavků na výstavbu je zčásti předmětem některých žalobních námitek, které jsou obsahově totožné s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu správního řízení, přičemž žalobce namítá, že došlo k porušení základních zásad správního řádu, nebyly zohledněny všechny okolnosti a nebyly vypořádány všechny jeho argumenty a námitky.

K tomu soud zdůrazňuje, že předmět řízení o dodatečném schválení stavby je vymezen jednak žádostí o dodatečné povolení a také každým dřívějším povolením stavby, které fixuje určitý skutkový a právní stav (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 As 18/2011-117). Při umístění jakékoli stavby je nutné zohlednit místní poměry a nalézt proporcionální řešení vzájemně si konkurujících legitimních požadavků sousedících vlastníků. V této souvislosti z obsahu správního spisu vyplynulo, že napadeným správním rozhodnutím byly dodatečně povoleny probíhající stavební úpravy ve stávajícím objektu, který již po delší dobu existuje, přičemž jeho půdorysné a výškové (tedy objemové parametry) nejsou stavebním záměrem dotčeny. Mění se pouze vnitřní dispozice objektu určeného k rodinnému bydlení. Zdejší soud podotýká, že žalobce v průběhu správního řízení nerozporoval, a nečiní tak ani v podané žalobě, že půdorysné a výškové rozměry rodinného domu po stavebních úpravách zůstanou nedotčeny.

Poukazoval-li tedy žalobce na to, že na jeho námitku zastínění stavební úřad nereagoval a pouze odkázal na blíže nespecifikovanou studii denního osvětlení, zastínění a proslunění, tak z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplynulo následující. Stavební úřad zdůraznil, že pořízení studie denního osvětlení by mělo význam pouze tehdy, pokud by došlo k výrazným změnám objemu budovy majícím vliv na proslunění nebo denní osvětlení okolních budov. Z projektové dokumentace ke stavebnímu záměru je přitom podle stavebního úřadu zřejmé, že nedojde ke změně ani půdorysných ani výškových rozměrů stavby. Stávající stavba má maximální půdorysné rozměry 11,62 m x 14, 01 m, výška stavby je 12,94 m od úrovně chodníku. Nový stav

zachovává šířku stavby tj. 11,65 m a mění se pouze délka z 14,01 m na 13,89 m. Výška stavby zůstává beze změny.

S ohledem na výše uvedené je zcela správný závěr stavebního úřadu o nadbytečnosti studie denního osvětlení. To, že nad rámec svého závěru stavební úřad ještě podpůrně odkázal na nezávislou studii denního osvětlení na stavební záměr téhož stavebníka, který přesahoval rozměry stavební záměr současný, nezakládá jakoukoli nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad pouze zdůraznil, že i předchozí nerealizovaný rozsáhlejší stavební záměr stavebníka odpovídal požadavkům vyhlášky č. 268/2009 Sb., o obecných požadavcích na stavby (§ 12 odst. 4 citované vyhlášky); jedná se tedy o podpůrný argument pro závěr o nadbytečnosti žalobcem požadované studie denního osvětlení. Soud též zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo, aby sám předložil studii denního osvětlení, pokud měl za to, že by provedení takového důkazu bylo pro posouzení věci podstatným.

K námitce snížení pohody bydlení imisemi hlukem, pachem, pohledem a ztrátou soukromí soud uvádí, že stavební úřad se touto námitkou žalobce v prvostupňovém rozhodnutí řádně zabýval a neshledal ji s ohledem na charakter stávající zástavby důvodnou. Soud se se závěry stavebního úřadu v tomto směru ztotožňuje, neboť nelze odhlédnout od skutečnosti, že se v daném případě jedná o stavební záměr spočívající v úpravách stávajícího rodinného domu v řadové zástavbě ve městě, přičemž žalobce nijak konkrétně neargumentuje, a tím spíše ani neprokazuje, čím se nový stav bude lišit od stávajícího stavu a jak konkrétně nahlížení ze dvou balkonů ve dvorní fasádě, které zmiňuje, naruší jeho stávající pocit soukromí v řadové zástavbě městského typu. Stavební úřad zdůraznil, že se jedná o hustě zastavěnou lokalitu, v níž se nacházejí malé řadové rodinné domy s úzkými pozemky, kde je soukromí již omezeno ve stávající podobě, a že řada již existujících domů má balkony s přímým výhledem do sousedních pozemků u rodinných domů (např. č.p. „X“ a č.p. „X“). Tuto argumentaci stavebního úřadu žalobce nikterak nezpochybňuje a své tvrzení, že se jedná o lokalitu mimo centrum města s vyšší mírou soukromí, ničím nedokládá. Stavebním úřadem provedené hodnocení dopadu stavebního záměru na pohodu bydlení žalobce tak má zdejší soud za zcela správné a odpovídající závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, podle něhož správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.

Pro posouzení věci pak soud považuje za nedůvodné tvrzení žalobce, že dotčená stavba po dokončení stavebních úprav ztratí charakter rodinného domu. Jedná se o námitku spekulativní, neboť dodatečné stavební povolení výslovně stanoví, že po dokončení stavebních úprav bude stavba sloužit jako rodinný dům se třemi

bytovými jednotkami. Nelze proto, a to ani s odkazem na podle žalobce nadstandardní dispozice jednoho z bytů, do budoucna předjímat, zda dům bude či nebude užíván jiným způsobem, než který je uveden v dodatečném stavebním povolení. Tu lze pouze odkázat na to, že v případě skutečného užívání daného objektu v rozporu se stavebním povolením by se jednalo o přestupek ve smyslu § 178 odst. 1 písm. s) stavebního zákona. V návaznosti na uvedené je proto bezpředmětné se dále zabývat tvrzením žalobce ohledně snížení estetiky bydlení a snížení hodnoty nemovitostí, které žalobce dovozuje z toho, že v budoucnu předmětný objekt ztratí charakter rodinného domu.

Namítá-li žalobce nesoulad provedených stavebních úprav s platnou územně plánovací dokumentací, i v tomto případě se jedná o námitku opírající se o spekulaci žalobce, že stavebník bude v budoucnu dům využívat k jinému účelu než deklarovanému. Také námitku rezignace správních orgánů na základní principy územního plánování žalobce opět spojuje s domněnkou, že předmětná stavba nebude v konečném důsledku splňovat podmínky kladené na rodinný dům, nýbrž na dům bytový. Soud tedy uzavírá, že v případě vydání dodatečného stavebního povolení se zkoumá právě onen stavební záměr stavebníka. Je-li záměr stavebníka v souladu se stavebně-právními předpisy, pak jsou podmínky pro vydání dodatečného stavebního povolení splněny.

Namítal-li žalobce liknavý přístup stavebního úřadu, tak k tomu z obsahu správního spisu vyplynulo, že v rámci první prohlídky, která byla uskutečněna dne 2. 4. 2013, stavební úřad zjistil, že všechny stavební práce, které byly na objektu dosud vykonány, nepotřebovaly ke své realizaci stavební povolení. Stavební úřad proto správně neučinil proti postupu stavebníka žádné další kroky, neboť stavební zákon umožňuje některé stavební úpravy, a to především ty menšího rozsahu, realizovat bez povolení (§ 103 stavebního zákona). V návaznosti na upozornění ze dne 6. 8. 2013 pak stavební úřad dne 12. 8. 2013 provedl prohlídku, v rámci které už na rozdíl od prohlídky předcházející zjistil pochybení ze strany stavebníka, a proto zahájil řízení o odstranění stavby, v jehož rámci může stavebník požadovat vydání dodatečného stavebního povolení, k čemuž v tomto případě také došlo.

Zdejší soud tedy po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu a rozhodnutí stavebního úřadu dospěl k závěru, že stavební úřad řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 stavebního zákona vydáno.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu